ମୂଲ୍ ଚାନ୍ଦ୍ ବଖରୁ ଏବଂ ଅନ୍ୟଜଣେ

ବନାମ

ରୋହନ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ

ଜାନୁଆରୀ 29, 2002

[ଭି.ଏନ୍. ଖାରେ ଏବଂ ଅଶୋକ ଭାନ୍, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଦ୍ୱୟ]

ସମ୍ପତ୍ତି ହସ୍ତାନ୍ତର ଅଧିନିୟମ, 1882 — ଧାରା 53-A — ବିକ୍ରୟ ପାଇଁ ଚୁକ୍ତିପତ୍ର — ଚୁକ୍ତିର ଆଂଶିକ ଅନୁପାଳନ — ଏହା ନିମନ୍ତେ ଦାବି — ବିକ୍ରୟ ପାଇଁ ଲିଖିତ ଚୁକ୍ତିପତ୍ର — ଏହାର ଆବଶ୍ୟକତା — ସମ୍ପତ୍ତିରେ ନିଜ ଅଂଶର ଭାଗ ବିକ୍ରୟ କରିବାକୁ ସମ୍ମତି ପ୍ରଦାନ କରି ହସ୍ତାନ୍ତରକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଲିଖିତ ପତ୍ରାଗୁଡ଼ିକ — ପତ୍ରଗୁଡ଼ିକରେ ଚୁକ୍ତିର ସର୍ତ୍ତାବଳୀ କିମ୍ବା ଯେଉଁ ସମୟସୀମା ମଧ୍ୟରେ ବିକ୍ରୟ କବଲା ସମ୍ପାଦିତ ହେବାର ଥିଲା, ତାହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ ଉଲ୍ଲେଖ ନଥିଲା — ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉକ୍ତ ପତ୍ରଗୁଡ଼ିକୁ ଏକ ବୈଧ ବିକ୍ରୟ ଚୁକ୍ତିପତ୍ର ଭାବେ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇ ଚୁକ୍ତିର ଆଂଶିକ ଅନୁପାଳନ ଆଧାରରେ ଦାବିକୁ ମଞ୍ଜୁର କରାଯିବା — ଏହାର ବୈଧତା — ନିର୍ଣ୍ଣୟ ଦିଆଗଲା, ହସ୍ତାନ୍ତରକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଲିଖିତ ପତ୍ରଗୁଡ଼ିକୁ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 53-A ର ଅର୍ଥ ପରିସରଭୁକ୍ତ ଏକ ବିକ୍ରୟ ଚୁକ୍ତିପତ୍ର ଭାବେ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ — ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଆଦେଶକୁ ବାତିଲ କରାଗଲା ।

ବର୍ତ୍ତମାନର ଅପିଲରେ ନିହିତ ଥିବା ପ୍ରସଙ୍ଗଟି ହେଉଛି - ଜଣେ ପ୍ରସ୍ତାବିତ କ୍ରେତା ଏକ ମୌଖିକ ଚୁକ୍ତି ଆଧାରରେ ସମ୍ପତ୍ତି ହସ୍ତାନ୍ତର ଅଧିନିୟମ, 1882 ର ଧାରା 53- A ଅଧୀନରେ ଚୁକ୍ତିର ଆଂଶିକ ଅନୁପାଳନର ଯୁକ୍ତି ଦର୍ଶାଇ ଏକ ସ୍ଥାବର ସମ୍ପତ୍ତି ଉପରେ ନିଜର ଦଖଲକୁ ସୁରକ୍ଷିତ ରଖିପାରିବେ କି ନାହିଁ । ବାଦୀ-ଅପିଲକାରୀମାନେ ବିବାଦୀୟ ସମ୍ପତ୍ତିର ମାଲିକ ଥିଲେ । ସେମାନେ ପ୍ରତିପକ୍ଷଙ୍କ ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତୀ-ସ୍ୱାର୍ଥାଧିକାରୀଙ୍କୁ ଏକ ଅନୁଜ୍ଞାପତ୍ରଧାରୀ ଭାବେ ଉକ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତିରେ ରହିବାକୁ ଅନୁମତି ଦେଇଥିଲେ । ଯେତେବେଳେ ପ୍ରତିପକ୍ଷ ସମ୍ପତ୍ତି ଖାଲି କରିବାରେ ବିଫଳ ହେଲେ, ଅପିଲକାରୀମାନେ ସମ୍ପତ୍ତିର ଦଖଲ ପାଇଁ ଏବଂ ମଧ୍ୟକାଳୀନ ଲାଭ ଆଦାୟ ପାଇଁ ଏକ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରିଥିଲେ । ପ୍ରତିପକ୍ଷ ଏହି ମକଦ୍ଦମାର ପ୍ରତିବାଦ କରି ଦର୍ଶାଇଥିଲେ ଯେ ବାଦୀ ସଂଖ୍ୟା 1 ତାଙ୍କ ସମ୍ପତ୍ତିର ଅଧା ଅଂଶ ବିକ୍ରୟ କରିବାକୁ ସମ୍ମତି ପ୍ରଦାନ କରି କେତେକ ପତ୍ର ଲେଖିଥିଲେ ଏବଂ କିଛି ବିକ୍ରୟ ବିନିମୟ ମୂଲ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ । ଏହିପରି ଭାବେ, ସେମାନେ ସମ୍ପତ୍ତି ହସ୍ତାନ୍ତର ଅଧିନିୟମର ଧାରା 53-A ଅଧୀନରେ ସୁରକ୍ଷା ଦାବି କରିଥିଲେ ଏବଂ

ବିକଳ୍ପ ସ୍ୱରୂପ ପ୍ରତିକୂଳ ଦଖଲ ଦ୍ୱାରା ମାଲିକାନା ସ୍ୱତ୍ୱ ଦାବି କରିଥିଲେ । ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ଦେଇଥିଲେ ଯେ ପ୍ରତିପକ୍ଷମାନେ ବାଦୀ ସଂଖ୍ୟା **1** ଙ୍କ ଅଧା ଅଂଶ ସୀମା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରତିକୂଳ ଦଖଲ ମାଧ୍ୟମରେ ବିବାଦୀୟ ସମ୍ପତ୍ତି ଉପରେ ସ୍ୱତ୍ୱ ସିଦ୍ଧ କରିଥିଲେ ଏବଂ ସେହି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମକଦ୍ଦମାକୁ ଖାରଜ କରିଦେଇଥିଲେ । ତେବେ, ଅପିଲ ଦାୟର ହେବା ପରେ, ପ୍ରଥମ ଅପିଲୀୟ ନ୍ୟାୟାଳୟ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିବାଦୀୟ ସମ୍ପତ୍ତିର ଦଖଲ ସହିତ ମଧ୍ୟକାଳୀନ ଲାଭ ପାଇଁ ଅପିଲକାରୀମାନଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ମକଦ୍ଦମା ଡିକ୍ରି କରିଥିଲେ । ଦ୍ୱିତୀୟ ଅପିଲରେ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ଦେଇଥିଲେ ଯେ ପ୍ରତିପକ୍ଷମାନେ ଅଧିନିୟମର ଧାରା **53-A** ଅଧୀନରେ ଦଖଲ ସୁରକ୍ଷିତ ରଖିବାକୁ ହକଦାର ଥିଲେ । ସେଥିପାଇଁ ବାଦୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବର୍ତ୍ତମାନର ଏହି ଅପିଲ ଦାୟର କରାଯାଇଛି ।

ନିର୍ଣ୍ଣୟ ଦିଆଗଲା:

1.1. ସମ୍ପତ୍ତି ହସ୍ତାନ୍ତର ଅଧିନିୟମ, **1882** ର ଧାରା **53-A** ବ୍ୟବସ୍ଥା କରେ ଯେ ଯେଉଁଠାରେ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ମୂଲ୍ୟ ବିନିମୟରେ କୌଣସି ସ୍ଥାବର ସମ୍ପତ୍ତି ହସ୍ତାନ୍ତର କରିବାକୁ ଚୁକ୍ତି କରନ୍ତି, ଯାହା ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କିମ୍ବା ତାଙ୍କ ତରଫରୁ ସ୍ୱାକ୍ଷରିତ ଏକ ଲିଖିତ ଦଲିଲ ଆକାରରେ ହୋଇଥିବ ଏବଂ ଯେଉଁଥିରୁ ହସ୍ତାନ୍ତର ପ୍ରକ୍ରିୟା ଗଠନ ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକୀୟ ସର୍ତ୍ତାବଳୀକୁ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ନିଶ୍ଚିତତା ସହିତ ନିରୂପଣ କରାଯାଇପାରୁଥିବ, ଏବଂ ହସ୍ତାନ୍ତରକାରୀ, ଉକ୍ତ ଚୁକ୍ତିର ଆଂଶିକ ଅନୁପାଳନ ସ୍ୱରୂପ, ସମ୍ପତ୍ତିର କିମ୍ବା ତାହାର କୌଣସି ଅଂଶର ଦଖଲ ଗ୍ରହଣ କରିଛନ୍ତି, କିମ୍ବା ହସ୍ତାନ୍ତରୀ, ପୂର୍ବରୁ ଦଖଲରେ ଥାଇ, ଚୁକ୍ତିର ଆଂଶିକ ଅନୁପାଳନ ସ୍ୱରୂପ ସେହି ଦଖଲ ଜାରି ରଖିଛନ୍ତି ଏବଂ ଚୁକ୍ତିକୁ ଆଗକୁ ବଢ଼ାଇବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ହସ୍ତାନ୍ତରକାରୀ ଚୁକ୍ତିର ତାଙ୍କ ପକ୍ଷର ସର୍ତ୍ତ ସମ୍ପାଦନ କରିଛନ୍ତି କିମ୍ବା ସମ୍ପାଦନ କରିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଅଛନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ସେ ବିକ୍ରୟ ଚୁକ୍ତିପତ୍ରର ଆଂଶିକ ଅନୁପାଳନ ସ୍ୱରୂପ ତାଙ୍କୁ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ସମ୍ପତ୍ତିର ଦଖଲକୁ ସୁରକ୍ଷିତ ରଖିବା ପାଇଁ ହକଦାର ହେବେ । **[707-E-F]**

ନାଥୁଲାଲ ବନାମ ଫୁଲଚାନ୍ଦ, **[1969] 3 SCC 120** ଏବଂ *ସର୍ଦ୍ଦାର ଗୋବିନ୍ଦରାଓ ମାହାଡିକ ବନାମ ଦେବୀ ସହାୟ,* **[1982] 1 SCC 237** ମାମଲାଦ୍ୱୟ ଉପରେ ନିର୍ଭରଶୀଳତା ରଖାଯାଇଥିଲା ।

ମୋହନ ଲାଲ (ମୃତ) ତାଙ୍କର ଆଇନଗତ ପ୍ରତିନିଧି କଚରୁଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ ବନାମ ମିର୍ଜା ଅବଦୁଲ ଗଫର ଏବଂ ଅନ୍ୟଜଣେ, **[1996] 1 SCC 639** ଏବଂ *ରୂପ ସିଂହ ବନାମ ରାମ ସିଂହ,* **[2000] 3 SCC 708,** ମାମଲାଗୁଡ଼ିକର ସନ୍ଦର୍ଭ ଦିଆଯାଇଥିଲା ।

1.2. ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ, ବାଦୀ ସଂଖ୍ୟା 1 ଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଲିଖିତ ପତ୍ରଗୁଡ଼ିକୁ ବିକ୍ରୟ ପାଇଁ ଚୁକ୍ତିର ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ସ୍ପଷ୍ଟ କରୁଥିବା ଧାରା 53-A ର ଅର୍ଥ ପରିସରଭୁକ୍ତ ବିକ୍ରୟ ଚୁକ୍ତିପତ୍ର ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଅତି ବେଶୀରେ, ଏହା ଏକ ମୌଖିକ ବିକ୍ରୟ ଚୁକ୍ତିପତ୍ରର ସ୍ୱୀକୃତି ଅଟେ, ଏକ ଲିଖିତ ଚୁକ୍ତିପତ୍ର ନୁହେଁ । ବୈଧାନିକ ଭାବେ କେବଳ ଲିଖିତ ଚୁକ୍ତିପତ୍ର ଉପରେ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦିଆଯାଇ ନାହିଁ । ଏହା ସହିତ, ଚୁକ୍ତିର ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ଉପରେ ମଧ୍ୟ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦିଆଯାଇଛି ଯାହାକୁ ଲିଖିତ ଦଲିଲରୁ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ନିଶ୍ଚିତତା ସହିତ ନିରୂପଣ କରାଯାଇପାରିବ । ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ, ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସମ୍ମତି କିମ୍ବା କୌଣସି ଚିନ୍ତାଧାରାର ସମାନତା ନଥିଲା । ଏକ ମୌଖିକ ବିକ୍ରୟ ଚୁକ୍ତିପତ୍ର ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଅପିଲକାରୀ ସଂଖ୍ୟା 1 ଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ସ୍ୱୀକୃତି, ବିକ୍ରୟ ଚୁକ୍ତିପତ୍ରର ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ସର୍ତ୍ତାବଳୀକୁ ସ୍ପଷ୍ଟ କରେ ନାହିଁ, ଯେପରିକି କେଉଁ ସମୟସୀମା ମଧ୍ୟରେ ବିକ୍ରୟ କବଲା ସମ୍ପାଦିତ ହେବାର ଥିଲା ଏବଂ ପଞ୍ଜୀକରଣ ଖର୍ଚ୍ଚ ଇତ୍ୟାଦି କିଏ ବହନ କରିବ । ପ୍ରସ୍ତାବିତ କ୍ରେତାଙ୍କୁ ସମ୍ପତ୍ତିର ଦଖଲ ଦିଆଯିବା ପୂର୍ବରୁ ଲିଖିତ ଚୁକ୍ତିପତ୍ର ସମ୍ପାଦିତ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ । ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ, ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ହୋଇଥିବା କୌଣସି ଲିଖିତ ଚୁକ୍ତିପତ୍ର ଅନୁଯାୟୀ ପ୍ରତିପକ୍ଷମାନଙ୍କ ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତୀ ସ୍ୱାର୍ଥାଧିକାରୀଙ୍କୁ ସମ୍ପତ୍ତିର ଦଖଲ କେବେହେଲେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇ ନଥିଲା। ଅତଏବ, ଅପିଲକାରୀ ସଂଖ୍ୟା 1 ଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଲିଖିତ ପତ୍ରଗୁଡ଼ିକ ଏକ ବିକ୍ରୟ ଚୁକ୍ତିପତ୍ର ଗଠନ କରୁଥିଲା ବୋଲି ଉପସଂହାରରେ ପହଞ୍ଚିବାରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ତ୍ରୁଟି କରିଥିଲେ । ସମ୍ପତ୍ତିର ଦଖଲ ଏବଂ ମଧ୍ୟକାଳୀନ ଲାଭ ପାଇଁ ବାଦୀ/ଅପିଲକାରୀମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାୟର କରାଯାଇଥିବା ମକଦ୍ଦମାକୁ ଡିକ୍ରି କରାଗଲା । [709-E-H; 710-A-B]

ଦେୱାନୀ ଅପିଲୀୟ କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାରିତା: ଦେୱାନୀ ଅପିଲ ସଂଖ୍ୟା 5920/1998 ।

ଆର୍.ଏସ୍.ଏ. ସଂଖ୍ୟା 321/1996 ମାମଲାରେ ହିମାଚଳ ପ୍ରଦେଶ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ 7.4.98 ର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ।

ଅପିଲକାରୀ ସ୍ୱୟଂ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଭାବେ ।

ଅପିଲକାରୀ ସଂଖ୍ୟା 2 ଙ୍କ ଆଇନଗତ ପ୍ରତିନିଧିମାନଙ୍କ ତରଫରୁ ବି.କେ.ଏଲ୍. ଜାନ୍ସାନୀ ।

ପ୍ରତିପକ୍ଷମାନଙ୍କ ତରଫରୁ ଆର୍.ପି. ସିଂହଙ୍କ ପାଇଁ ନରେନ୍ଦ୍ର ଏମ୍. ଶର୍ମା ଏବଂ ଆର୍.କେ. ସାଙ୍ଗୀ ।

ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଏହି ରାୟ **ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ଭାନଙ୍କ** ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା ।

ବର୍ତ୍ତମାନର ଅପିଲରେ ବିଚାର ପାଇଁ ଥିବା ବିଷୟଟି ହେଉଛି:

> "କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି (ଯିଏ ନିଜକୁ ଜଣେ ପ୍ରସ୍ତାବିତ କ୍ରେତା ବୋଲି ଦାବି କରୁଛନ୍ତି) ଏକ ମୌଖିକ ଚୁକ୍ତି ଆଧାରରେ, ଯାହାର ସର୍ତ୍ତାବଳୀକୁ ଲିଖିତ ରୂପ ଦିଆଯାଇ ନାହିଁ, ସମ୍ପତ୍ତି ହସ୍ତାନ୍ତର ଅଧିନିୟମର ଧାରା 53-A ଅଧୀନରେ ଆଂଶିକ ଅନୁପାଳନର ଯୁକ୍ତି ଦର୍ଶାଇ ଏକ ସ୍ଥାବର ସମ୍ପତ୍ତି ଉପରେ ନିଜର ଦଖଲକୁ ସୁରକ୍ଷିତ ରଖିପାରିବେ କି?"

ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ତଥ୍ୟ ଗୁଡ଼ିକ ହେଲା:

1. ବାଦୀ/ଅପିଲକାରୀମାନେ (ଏହା ପରେ "ଅପିଲକାରୀ" ଭାବେ ସୂଚିତ) ମୂଲ୍ ଚାନ୍ଦ୍ ଏବଂ ଲୀଲା ରାମ, ସୋଲାନ୍ ସହରରେ ଅବସ୍ଥିତ ଖାସରା ସଂଖ୍ୟା 1195,1196,1198,1200,1201 ଏବଂ 1202 ରେ ଥିବା 613 ବର୍ଗ ମିଟର ପରିମିତ 'ଦୟାଲ ଭିଲା' ନାମକ ସମ୍ପତ୍ତିର ମାଲିକ ଥିଲେ, ଯାହାର ସବିଶେଷ ବିବରଣୀ ବାଦପତ୍ରରେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଛି (ଏହା ପରେ "ବିବାଦୀୟ ସମ୍ପତ୍ତି" ଭାବେ ସୂଚିତ) । ବିଚାରାଣ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ମକଦ୍ଦମା ବିଚାରାଧୀନ ଥିବା ସମୟରେ ଉପରୋକ୍ତ ଲୀଲା ରାମଙ୍କର ମୃତ୍ୟୁ ଘଟିଥିଲା ଏବଂ ବାଦୀ ଭାବେ ତାଙ୍କ ସ୍ଥାନରେ ତାଙ୍କ ବିଧବା ପତ୍ନୀ ଏବଂ ଦୁଇ ପୁତ୍ରଙ୍କ ନାମ ପ୍ରତିସ୍ଥାପନ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହି ଅପିଲ ବିଚାରାଧୀନ ଥିବା ସମୟରେ ବିଧବା ପତ୍ନୀଙ୍କର ମଧ୍ୟ ମୃତ୍ୟୁ ଘଟିଥିଲା । ଲୀଲା ରାମଙ୍କ ମାଲିକାନା ସ୍ୱତ୍ୱ ବର୍ତ୍ତମାନ ତାଙ୍କର ଦୁଇ ପୁତ୍ରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅପିଲକାରୀ ଭାବେ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରାଯାଉଛି ।

2. ଅପିଲକାରୀମାନେ ଏହି ଦୃଢ଼ କଥନ ସହିତ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରିଥିଲେ ଯେ ସ୍ୱର୍ଗତ ଭଗବାନ ଦାସ (ପ୍ରତିବାଦୀମାନଙ୍କ ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତୀ ସ୍ୱାର୍ଥାଧିକାରୀ) ତାଙ୍କର ନିଜ କାକା (ବାପାଙ୍କ ଭାଇ) ଥିଲେ । 1947 ମସିହାରେ ଦେଶ ବିଭାଜନ ହେତୁ ସିନ୍ଧ ପ୍ରଦେଶରେ ରହୁଥିବା ଭଗବାନ ଦାସ ଭାରତକୁ ଚାଲିଆସିଥିଲେ । ଅପିଲକାରୀମାନେ 1948-49 ମସିହାରେ ତାଙ୍କୁ ସୋଲାନ୍ ସ୍ଥିତ ସେମାନଙ୍କ ଗୃହରେ ଏକ ଅନୁଜ୍ଞାପତ୍ରଧାରୀ ଭାବେ ରହିବାକୁ ଅନୁମତି ଦେଇଥିଲେ । ସମ୍ପତ୍ତି ଖାଲି କରିବା ପାଇଁ ବାରମ୍ବାର ଅନୁରୋଧ କରାଯିବା ସତ୍ତ୍ୱେ ଭଗବାନ ଦାସ ଅପିଲକାରୀମାନଙ୍କୁ ସମ୍ପତ୍ତିର

ଦଖଲ ହସ୍ତାନ୍ତର କରିବାରେ ବିଫଳ ହୋଇଥିଲେ । 1974 ମସିହାରେ ଭଗବାନ ଦାସ ଛଅ ମାସ ପରେ ସମ୍ପତ୍ତି ଖାଲି କରିବାକୁ ସମ୍ମତି ପ୍ରକାଶ କରିଥିଲେ । ସମ୍ପତ୍ତି ଖାଲି କରିବାରେ ବିଫଳ ହେବା ଯୋଗୁଁ, ପ୍ରକୃତ ସମ୍ପତ୍ତି ଖାଲି କରିବା ତାରିଖ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ଦଖଲ ବାବଦକୁ ଦୈନିକ 20 ଟଙ୍କା ହାରରେ କ୍ଷତିପୂରଣ ଦେବା ପାଇଁ ତାଙ୍କୁ କୁହାଯାଇଥିଲା । ଯେହେତୁ ଭଗବାନ ଦାସ ସମ୍ପତ୍ତି ଖାଲି କରିବାରେ ଏବଂ ସମ୍ମତି ଅନୁଯାୟୀ କ୍ଷତିପୂରଣ ଦେବାରେ ବିଫଳ ହେଲେ, ସମ୍ପତ୍ତିର ଦଖଲ ପାଇଁ ଏବଂ ମାସିକ 1200 ଟଙ୍କା ହାରରେ ସମ୍ପତ୍ତିର ବ୍ୟବହାର ଓ ଦଖଲ ପାଇଁ ମଧ୍ୟକାଳୀନ ଲାଭ ବାବଦକୁ 43,200 ଟଙ୍କା ଆଦାୟ ପାଇଁ ଏକ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରାଯାଇଥିଲା ।

3. ପ୍ରତିବାଦୀ/ପ୍ରତିପକ୍ଷମାନେ (ଏହା ପରେ "ପ୍ରତିପକ୍ଷ" ଭାବେ ସୂଚିତ) ମକଦ୍ଦମାର ପ୍ରତିବାଦ କରି ଦର୍ଶାଇଥିଲେ ଯେ ଅପିଲକାରୀମାନେ 1968 ମସିହାରେ ବିବାଦୀୟ ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ଭଗବାନ ଦାସଙ୍କୁ 30,000 ଟଙ୍କା ମୂଲ୍ୟ ବିନିମୟରେ ବିକ୍ରୟ କରିବାକୁ ସମ୍ମତି ପ୍ରକାଶ କରିଥିଲେ, ଯେଉଁଥିରୁ 10,000 ଟଙ୍କା ଅପିଲକାରୀମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା । ଅପିଲକାରୀମାନଙ୍କ କହିବା ଅନୁଯାୟୀ ଭଗବାନ ଦାସ 1100 ଟଙ୍କା ଅପିଲକାରୀମାନଙ୍କ ମାତା କିଶ୍ନୀଙ୍କ ପାଖରେ ଗଚ୍ଛିତ ରଖିଥିଲେ । ବିକ୍ରୟ ମୂଲ୍ୟର ଅଂଶ ସ୍ୱରୂପ 1969 ମସିହାରେ ଅପିଲକାରୀମାନଙ୍କ ଭାଇ ଗୁଲାବ ସିଂହଙ୍କ ପାଖରେ ଆଉ 10,000 ଟଙ୍କା ଜମା କରାଯାଇଥିଲା । ଭଗବାନ ଦାସ 1968 ମସିହା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଜଣେ ଅନୁମତିପ୍ରାପ୍ତ ବ୍ୟବହାରକାରୀ ଭାବେ ଏବଂ ତାହା ପରେ ବିକ୍ରୟ ଚୁକ୍ତିର ଆଂଶିକ ଅନୁପାଳନ ସ୍ୱରୂପ ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ଦଖଲ କରି ରହିଥିଲେ । ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର କରିବା ସମୟରେ ସମ୍ପତ୍ତିର ଅବସ୍ଥା ବହୁତ ଖରାପ ଥିଲା । କାନ୍ଥ, ଚଟାଣ, ବାଲକୋନିର ଛାତ ପୁନଃନିର୍ମାଣ କରି ଏବଂ ଫ୍ଲଶ୍ ଶୌଚାଳୟର ବ୍ୟବସ୍ଥା କରି 35, 000 ଟଙ୍କା ବ୍ୟୟରେ ସମ୍ପତ୍ତିରେ ଉପଯୁକ୍ତ ଉନ୍ନତିମୂଳକ କାର୍ଯ୍ୟ କରାଯାଇଥିଲା । ପ୍ରତିପକ୍ଷମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ଏହି ଉନ୍ନତିମୂଳକ କାର୍ଯ୍ୟ ଉପରେ ଅପିଲକାରୀମାନେ କେବେହେଲେ କୌଣସି ଆପତ୍ତି ଉଠାଇ ନଥିଲେ । ଆହୁରି ମଧ୍ୟ ଦର୍ଶାଯାଇଥିଲା ଯେ ସେମାନେ ବିକ୍ରୟ ଚୁକ୍ତିର ସେମାନଙ୍କ ପକ୍ଷର ସର୍ତ୍ତ ପାଳନ କରିବାକୁ ଏବଂ ବାକି ଥିବା ବିକ୍ରୟ ମୂଲ୍ୟ ରାଶି ପ୍ରଦାନ କରିବାକୁ ସଦାସର୍ବଦା ପ୍ରସ୍ତୁତ ଏବଂ ଇଚ୍ଛୁକ ଥିଲେ । ବିକଳ୍ପ ସ୍ୱରୂପ, ଏହା ଦର୍ଶାଯାଇଥିଲା ଯେ ପ୍ରତିପକ୍ଷମାନେ 1968 ମସିହାରୁ କ୍ରମାଗତ ଭାବେ ଦଖଲରେ ରହିଥିବାରୁ ପ୍ରତିକୂଳ ଦଖଲ ମାଧ୍ୟମରେ ବିବାଦୀୟ ସମ୍ପତ୍ତି ଉପରେ ମାଲିକାନା ସ୍ୱତ୍ୱ ହାସଲ କରିଥିଲେ । ଅପିଲକାରୀମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟକାଳୀନ ଲାଭର ଦାବିକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରାଯାଇଥିଲା ।

4. ଅପିଲକାରୀମାନେ ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରତ୍ୟୁତ୍ତରରେ ଦର୍ଶାଇଥିଲେ ଯେ ବାଦୀ ସଂଖ୍ୟା 1 ମୂଳ ଚନ୍ଦ 1968 ମସିହାରେ ବିବାଦୀୟ ସମ୍ପତ୍ତିରେ ତାଙ୍କର ଅଧା ଅଂଶ ଭଗବାନ ଦାସଙ୍କୁ ବିକ୍ରୟ କରିବାକୁ ଏହି ଆଧାରରେ ସମ୍ମତି ପ୍ରକାଶ କରିଥିଲେ ଯେ, ସେହି ସମୟରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିବାଦୀୟ ସମ୍ପତ୍ତିର ବଜାର ମୂଲ୍ୟ 30,000 ଟଙ୍କା ଥିଲା । ସେହି ଅନୁଯାୟୀ ଅଧା ଅଂଶର ମୂଲ୍ୟ 15,000 ଟଙ୍କା ଥିଲା । ମୂଳ ଚନ୍ଦ ବିକ୍ରୟ ବିନିମୟ ମୂଲ୍ୟର ଅଂଶ ସ୍ୱରୂପ 10,000 ଟଙ୍କା ପାଇଥିବା କଥା ସ୍ୱୀକାର କରାଯାଇଥିଲା । ତେବେ, ଏହା ଦର୍ଶାଯାଇଥିଲା ଯେ ଯେହେତୁ ଭଗବାନ ଦାସ ବାକି ବିକ୍ରୟ ବିନିମୟ ମୂଲ୍ୟ ରାଶି ପ୍ରଦାନ କରିବାରେ ବିଫଳ ହେଲେ, ତେଣୁ ସେହି କାରବାରଟି ଅସଫଳ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ବିକ୍ରୟ ବିନିମୟ ମୂଲ୍ୟର ଅଂଶ ସ୍ୱରୂପ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିବା ରାଶିକୁ ବ୍ୟାଜ୍ୟାପ୍ତ କରାଯାଇ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ଦଖଲ ଖର୍ଚ୍ଚ ବାବଦକୁ ବିନିଯୋଗ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହା ମଧ୍ୟ ଦର୍ଶାଯାଇଥିଲା ଯେ ଅନ୍ୟ ବାଦୀ ଲୀଲା ରାମଙ୍କର ବିବାଦୀୟ ସମ୍ପତ୍ତିରେ ତାଙ୍କର ଅଧା ଅଂଶ ବିକ୍ରୟ କରିବାର କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନଥିଲା କିମ୍ବା ତାଙ୍କ ଏବଂ ଭଗବାନ ଦାସଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ କୌଣସି ବିକ୍ରୟ ଚୁକ୍ତି ହୋଇନଥିଲା । ପ୍ରତିପକ୍ଷମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦର୍ଶାଯାଇଥିବା ପ୍ରତିକୂଳ ଦଖଲର ଦାବିକୁ ଖଣ୍ଡନ କରାଯାଇଥିଲା । ପ୍ରତିବାଦୀମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା କଥିତ ଉନ୍ନତିମୂଳକ କାର୍ଯ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ ଅସ୍ୱୀକାର କରାଯାଇଥିଲା ।

5. ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟ ମୂଳ ଚାନ୍ଦଙ୍କ ମକଦ୍ଦମାକୁ ତାଙ୍କର ଅଧା ଅଂଶ ସୀମା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଖାରଜ କରିଦେଇଥିଲେ । ଲୀଲା ରାମଙ୍କର ନିଜ ଅଧା ଅଂଶର ଦଖଲ ପାଇଁ ମକଦ୍ଦମା ଏବଂ ମଧ୍ୟକାଳୀନ ଲାଭର ଦାବିକୁ ଡିକ୍ରି କରାଯାଇଥିଲା । ତାଙ୍କୁ ଦୈନିକ 20 ଟଙ୍କା ହାରରେ ସର୍ବମୋଟ 21,600 ଟଙ୍କାର ମଧ୍ୟକାଳୀନ ଲାଭ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା । ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ଉପସଂହାରରେ ପହଞ୍ଚିଥିଲେ ଯେ କେବଳ ମୂଳ ଚାନ୍ଦ 15,000 ଟଙ୍କା ମୂଲ୍ୟ ବଦଳରେ ବିବାଦୀୟ ସମ୍ପତ୍ତିରେ ତାଙ୍କର ଅଧା ଅଂଶ ଭଗବାନ ଦାସଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ବିକ୍ରୟ କରିବାକୁ ଚୁକ୍ତି କରିଥିଲେ, ଯେଉଁଥିରୁ ମୂଳ ଚାନ୍ଦଙ୍କ ଦ୍ୱାରା 10,000 ଟଙ୍କା ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହା ନିର୍ଣ୍ଣୟ ଦିଆଯାଇଥିଲା ଯେ ଭଗବାନ ଦାସଙ୍କୁ ବିକ୍ରୟ ଚୁକ୍ତିର ଆଂଶିକ ଅନୁପାଳନ ସ୍ୱରୂପ ମୂଳ ଚାନ୍ଦଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବିବାଦୀୟ ସମ୍ପତ୍ତିର ଅଧା ଅଂଶର ଦଖଲ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା । ତେବେ, ସମ୍ପତ୍ତି ହସ୍ତାନ୍ତର ଅଧିନିୟମ, 1882 (ସଂକ୍ଷେପରେ 'ଅଧିନିୟମ') ର ଧାରା 53-A ର ସୁବିଧା ଏହି ଆଧାରରେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇନଥିଲା ଯେ ପ୍ରତିପକ୍ଷମାନେ ଚୁକ୍ତିର ସେମାନଙ୍କ ପକ୍ଷର ସର୍ତ୍ତ ପାଳନ କରିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଏବଂ ଇଚ୍ଛୁକ ଥିଲେ ଓ ଅଛନ୍ତି ବୋଲି ପ୍ରମାଣ କରିବାରେ ବିଫଳ ହୋଇଥିଲେ । ପ୍ରତିପକ୍ଷମାନେ ମୂଳ ଚାନ୍ଦଙ୍କ ଅଧା ଅଂଶ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରତିକୂଳ ଦଖଲ ମାଧ୍ୟମରେ ବିବାଦୀୟ ସମ୍ପତ୍ତି

ଉପରେ ସେମାନଙ୍କର ମାଲିକାନା ସ୍ୱତ୍ୱ ସିଦ୍ଧ କରିଥିବା ଜଣାପଡ଼ିଥିଲା । ଲୀଲା ରାମଙ୍କ ଅଂଶ ସମ୍ବନ୍ଧରେ, ପ୍ରତିପକ୍ଷମାନେ ଏକ ଅନୁଜ୍ଞାପତ୍ରଧାରୀ ଭାବେ ଅନୁମତିପ୍ରାପ୍ତ ଦଖଲରେ ରହିଥିବା ନିର୍ଣ୍ଣୟ ଦିଆଯାଇଥିଲା ।

6. ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ରାୟ ଏବଂ ଡିକ୍ରି ଦ୍ୱାରା ଉଭୟ ପକ୍ଷ ବ୍ୟଥିତ ହୋଇ ଜିଲ୍ଲା ବିଚାରପତିଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଦୁଇଟି ପୃଥକ ଅପିଲ୍ ଦାୟର କରିଥିଲେ । ପ୍ରତିପକ୍ଷମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାୟର କରାଯାଇଥିବା ଅପିଲକୁ ଖାରଜ କରାଯାଇଥିଲା । ଲୀଲା ରାମଙ୍କ ଅଂଶ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନଥିଭୁକ୍ତ କରାଯାଇଥିବା ସିଦ୍ଧାନ୍ତକୁ ବଜାୟ ରଖାଯାଇଥିଲା । ଅପିଲକାରୀମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାୟର କରାଯାଇଥିବା ଅପିଲକୁ ମଞ୍ଜୁର କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ପ୍ରତିପକ୍ଷମାନେ ପ୍ରତିକୂଳ ଦଖଲ ମାଧ୍ୟମରେ ଅଧା ଅଂଶ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେମାନଙ୍କର ମାଲିକାନା ସ୍ୱତ୍ୱ ସିଦ୍ଧ କରିଥିଲେ ବୋଲି ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ସିଦ୍ଧାନ୍ତକୁ ବାତିଲ କରାଯାଇଥିଲା । ପରିଣାମସ୍ୱରୂପ, ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିବାଦୀୟ ସମ୍ପତ୍ତିର ଦଖଲ ପାଇଁ ଅପିଲକାରୀମାନଙ୍କ ମକଦ୍ଦମାକୁ ମାସିକ 1200 ଟଙ୍କା ହାରରେ ସର୍ବମୋଟ 43,200 ଟଙ୍କାର ମଧ୍ୟକାଳୀନ ଲାଭ ସହିତ ଡିକ୍ରି କରାଯାଇଥିଲା ।

7. ପ୍ରତିପକ୍ଷମାନେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଦ୍ୱିତୀୟ ଅପିଲ ଦାୟର କରିଥିଲେ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଉପସ୍ଥାପିତ କରାଯାଇଥିବା ଯୁକ୍ତି ଥିଲା ଯେ, ଯେହେତୁ ପ୍ରତିପକ୍ଷମାନଙ୍କୁ 1968 ମସିହାରେ ବିକ୍ରୟ ମୂଲ୍ୟର ଏକ ଅଂଶ ପ୍ରଦାନ କରାଯିବା ପରେ ବିକ୍ରୟ ଚୁକ୍ତିର ଆଂଶିକ ଅନୁପାଳନ ସ୍ୱରୂପ ସମ୍ପତ୍ତିର ଦଖଲ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା, ତେଣୁ ସେମାନେ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 53-A ଅଧୀନରେ ନିଜର ଦଖଲକୁ ସୁରକ୍ଷିତ ରଖିବାକୁ ହକଦାର ଥିଲେ । ବିକଳ୍ପ ସ୍ୱରୂପ, ସେମାନଙ୍କର ଯୁକ୍ତି ଥିଲା ଯେ 1968 ମସିହାରୁ କ୍ରମାଗତ ଭାବେ ଦଖଲରେ ରହିଥିବାରୁ ସେମାନେ ପ୍ରତିକୂଳ ଦଖଲ ମାଧ୍ୟମରେ ସମ୍ପତ୍ତିର ମାଲିକ ହୋଇପାରିଥିଲେ ।

8. ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ଏକ ରାୟ *ମୋହନ ଲାଲ (ମୃତ) ତାଙ୍କର ଆଇନଗତ ପ୍ରତିନିଧି କାଚରୁଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ ବନାମ ଅନ୍ୟଜଣେ,* [1996] 1 SCC 639 ମାମଲା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରି ଏହି ଉପସଂହାରରେ ପହଞ୍ଚିଥିଲେ ଯେ, ଯେହେତୁ ପ୍ରତିପକ୍ଷମାନେ ବିକ୍ରୟ ଚୁକ୍ତିର ଆଂଶିକ ଅନୁପାଳନ ସ୍ୱରୂପ ସମ୍ପତ୍ତିର ଦଖଲରେ ଥିବା ଦାବି କରୁଥିଲେ, ତେଣୁ ପ୍ରତିକୂଳ ଦଖଲ ଦ୍ୱାରା ମାଲିକାନା ସ୍ୱତ୍ୱ ହାସଲ କରିବାର ଯୁକ୍ତି ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଉପଲବ୍ଧ ନଥିଲା । ପ୍ରତିପକ୍ଷମାନଙ୍କ ତରଫରୁ ହାଜର ହୋଇଥିବା ବିଜ୍ଞ ଅଧିବକ୍ତା ଉଚ୍ଚ

ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଏହି ସିଦ୍ଧାନ୍ତକୁ ଆପତ୍ତି କରିନଥିଲେ । *ମୋହନ ଲାଲ (ମୃତ) ତାଙ୍କର ଆଇନଗତ ପ୍ରତିନିଧି କାଚରୁଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ* ମାମଲାରେ (ଉପରୋକ୍ତ) ପ୍ରକାଶିତ ମତକୁ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା *ରୂପ ସିଂହ ବନାମ ରାମ ସିଂହ*, [2000] 3 SCC 708 ମାମଲାରେ ପୁନର୍ବାର ଦୋହରାଯାଇଛି । ପରବର୍ତ୍ତୀ ରାୟରେ ଏହା ରାୟ ଦିଆଯାଇଛି ଯେ ପ୍ରତିକୂଳ ଦଖଲର ଯୁକ୍ତି ଏବଂ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 53-A ର ପ୍ରୟୋଗ ଦ୍ୱାରା ଦଖଲ ଜାରି ରଖିବାର ଯୁକ୍ତି ପରସ୍ପର ସହିତ ଅସଙ୍ଗତ ଅଟେ । ଜଣେ ପ୍ରସ୍ତାବିତ କ୍ରେତାଙ୍କ ପାଇଁ ଏଭଳି ଏକ ଯୁକ୍ତି ଉପଲବ୍ଧ ନାହିଁ ।

9. ମୂଳ ଚାନ୍ଦଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଲିଖିତ କେତେକ ପତ୍ର, ଯେଉଁଥିରେ ସେ ସମ୍ପତ୍ତି ବିକ୍ରୟ କରିବାକୁ ସମ୍ମତି ପ୍ରକାଶ କରିଥିବା କଥା ସ୍ୱୀକାର କରିଥିଲେ, ତାହା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରି ପ୍ରତିପକ୍ଷଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାୟର କରାଯାଇଥିବା ଅପିଲକୁ ମୂଳ ଚାନ୍ଦଙ୍କ ଅଂଶର ସୀମା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମଞ୍ଜୁର କରାଯାଇଥିଲା । ଏହା କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ ପ୍ରତିପକ୍ଷମାନେ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 53-A ଅଧୀନରେ ସେମାନଙ୍କର ଦଖଲକୁ ସୁରକ୍ଷିତ ରଖିପାରିବେ । ଲୀଲା ରାମଙ୍କ ଅଧା ଅଂଶ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଅପିଲକୁ ଖାରଜ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହା ନିର୍ଣ୍ଣୟ ଦିଆଯାଇଥିଲା ଯେ ପ୍ରତିପକ୍ଷମାନେ ଅଧା ଅଂଶ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତିର ମିଳିତ ଦଖଲରେ ରହିବେ, କିନ୍ତୁ ବିବାଦୀୟ ସମ୍ପତ୍ତିର ବିଭାଜନ ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେ ପ୍ରକୃତ ଦଖଲ ପାଇବାକୁ ହକଦାର ନଥିଲେ । ଯେହେତୁ ଏହି ଦଖଲ ମିଳିତ ଦଖଲ ଥିଲା, ତେଣୁ ଲୀଲା ରାମ ମଧ୍ୟକାଳୀନ ଲାଭ ପାଇବାକୁ ମଧ୍ୟ ହକଦାର ନଥିଲେ ।

10. ଧାରା 53-A ବ୍ୟବସ୍ଥା କରେ ଯେ ଯେଉଁଠାରେ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ମୂଲ୍ୟ ବିନିମୟରେ କୌଣସି ସ୍ଥାବର ସମ୍ପତ୍ତି ହସ୍ତାନ୍ତର କରିବାକୁ ଚୁକ୍ତି କରନ୍ତି, ଯାହା *ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କିମ୍ବା ତାଙ୍କ ତରଫରୁ* ସ୍ୱାକ୍ଷରିତ ଏକ ଲିଖିତ ଦଲିଲ ଆକାରରେ ହୋଇଥିବ ଏବଂ ଯେଉଁଥିରୁ ହସ୍ତାନ୍ତର ପ୍ରକ୍ରିୟା ଗଠନ ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକୀୟ ସର୍ତ୍ତାବଳୀକୁ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ନିଶ୍ଚିତତା ସହିତ ନିରୂପଣ କରାଯାଇପାରୁଥିବ, ଏବଂ ହସ୍ତାନ୍ତରକାରୀ, ଉକ୍ତ ଚୁକ୍ତିର ଆଂଶିକ ଅନୁପାଳନ ସ୍ୱରୂପ, ସମ୍ପତ୍ତିର କିମ୍ବା ତାହାର କୌଣସି ଅଂଶର ଦଖଲ ଗ୍ରହଣ କରିଛନ୍ତି, କିମ୍ବା ହସ୍ତାନ୍ତରୀ, ପୂର୍ବରୁ ଦଖଲରେ ଥାଇ, ଚୁକ୍ତିର ଆଂଶିକ ଅନୁପାଳନ ସ୍ୱରୂପ ସେହି ଦଖଲ ଜାରି ରଖିଛନ୍ତି ଏବଂ ଚୁକ୍ତିକୁ ଆଗକୁ ବଢ଼ାଇବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ହସ୍ତାନ୍ତରକାରୀ ଚୁକ୍ତିର ତାଙ୍କ ପକ୍ଷର ସର୍ତ୍ତ ସମ୍ପାଦନ କରିଛନ୍ତି କିମ୍ବା ସମ୍ପାଦନ କରିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଅଛନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ସେ ବିକ୍ରୟ ଚୁକ୍ତିପତ୍ରର ଆଂଶିକ ଅନୁପାଳନ ସ୍ୱରୂପ ତାଙ୍କୁ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ସମ୍ପତ୍ତିର ଦଖଲକୁ ସୁରକ୍ଷିତ ରଖିବା ପାଇଁ ହକଦାର ହେବେ ।

11. ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ *ନାଥୁଲାଲ୍ ବନାମ ଫୁଲ୍ ଚାନ୍ଦ୍*, [1969] 3 SCC 120 ମାମଲାରେ, ଧାରା 53-A ର ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରିବା ସମୟରେ ମାଲିକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ବେଦଖଲ କାର୍ଯ୍ୟ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଆଂଶିକ ଅନୁପାଳନର ପ୍ରତିରକ୍ଷା ଉପସ୍ଥାପନ କରିବା ପାଇଁ ପୂରଣ ହେବାକୁ ଥିବା ନିମ୍ନଲିଖିତ ସର୍ତ୍ତାବଳୀକୁ ବର୍ଣ୍ଣିତ କରିଥିଲେ:

> "(1) ହସ୍ତାନ୍ତରକାରୀ ମୂଲ୍ୟ ବିନିମୟରେ କୌଣସି ସ୍ଥାବର ସମ୍ପତ୍ତି ହସ୍ତାନ୍ତର କରିବାକୁ ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କିମ୍ବା ତାଙ୍କ ତରଫରୁ ସ୍ୱାକ୍ଷରିତ ଏକ ଲିଖିତ ଦଲିଲ୍ ଆକାରରେ ଚୁକ୍ତି କରିଛନ୍ତି, ଯେଉଁଥିରୁ ହସ୍ତାନ୍ତର ପ୍ରକ୍ରିୟା ଗଠନ ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକୀୟ ସର୍ତ୍ତାବଳୀକୁ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ନିଶ୍ଚିତତା ସହିତ ନିରୂପଣ କରାଯାଇପାରୁଥିବ;
>
> (2) ହସ୍ତାନ୍ତରଗ୍ରାହୀ, ଉକ୍ତ ଚୁକ୍ତିର ଆଂଶିକ ଅନୁପାଳନ ସ୍ୱରୂପ, ସମ୍ପତ୍ତିର କିମ୍ବା ତାହାର କୌଣସି ଅଂଶର ଦଖଲ ଗ୍ରହଣ କରିଛନ୍ତି, କିମ୍ବା ହସ୍ତାନ୍ତରଗ୍ରାହୀ, ପୂର୍ବରୁ ଦଖଲରେ ଥାଇ, ଚୁକ୍ତିର ଆଂଶିକ ଅନୁପାଳନ ସ୍ୱରୂପ ଦଖଲ ଜାରି ରଖିଛନ୍ତି;
>
> (3) ହସ୍ତାନ୍ତରଗ୍ରାହୀ ଚୁକ୍ତିକୁ ଆଗକୁ ବଢ଼ାଇବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ କରିଛନ୍ତି; ଏବଂ
>
> (4) ହସ୍ତାନ୍ତରଗ୍ରାହୀ ଚୁକ୍ତିର ତାଙ୍କ ପକ୍ଷର ସର୍ତ୍ତ ସମ୍ପାଦନ କରିଛନ୍ତି କିମ୍ବା ସମ୍ପାଦନ କରିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଅଛନ୍ତି ।"

ଉପରୋକ୍ତ ସର୍ତ୍ତାବଳୀକୁ ବର୍ଣ୍ଣିତ କରିବା ପରେ, ଏହା ନିର୍ଣ୍ଣୟ ଦିଆଯାଇଥିଲା:

> "ଯଦି ଏହି ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ପୂରଣ ହୁଏ, ତେବେ ଉକ୍ତ ଚୁକ୍ତିନାମା ପଞ୍ଜୀକୃତ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଯଦି ତାହା ପଞ୍ଜୀକୃତ ହୋଇନଥାଏ, କିମ୍ବା ଯେଉଁଠାରେ ହସ୍ତାନ୍ତରର ଏକ ଲିଖିତ ଦଲିଲ୍ ଥାଇ ମଧ୍ୟ ତତ୍କାଳୀନ ପ୍ରଚଳିତ ଆଇନ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ପଦ୍ଧତିରେ ହସ୍ତାନ୍ତର ପ୍ରକ୍ରିୟା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇନଥାଏ, ତଥାପି ହସ୍ତାନ୍ତରକାରୀ କିମ୍ବା ତାଙ୍କ ଅଧୀନରେ ସ୍ୱତ୍ୱ ଦାବି କରୁଥିବା କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି, ହସ୍ତାନ୍ତରଗ୍ରାହୀ ଗ୍ରହଣ କରିଥିବା କିମ୍ବା ଜାରି ରଖିଥିବା ସମ୍ପତ୍ତିର ଦଖଲ ସମ୍ବନ୍ଧରେ, ଚୁକ୍ତିର ସର୍ତ୍ତାବଳୀରେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ ଉଲ୍ଲେଖ ଥିବା ଅଧିକାର ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ

କୌଣସି ଅଧିକାର ହସ୍ତାନ୍ତରଗ୍ରାହୀଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିବାରୁ ବଞ୍ଚିତ ହେବେ ।"

12. *ସର୍ଦ୍ଦାର ଗୋବିନ୍ଦରାଓ ମହାଡିକ ବନାମ ଦେବୀ ସହାୟ,* [1982] 1 SCC 237 ମାମଲାରେ, ଏହା ପୁନର୍ବାର ଦୋହରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଆଂଶିକ ଅନୁପାଳନର ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଅଧୀନରେ ସୁରକ୍ଷା ପାଇବା ପାଇଁ ଏହା ଦର୍ଶାଇବା ଆବଶ୍ୟକ ଯେ ମୂଲ୍ୟ ବିନିମୟରେ ସ୍ଥାବର ସମ୍ପତ୍ତି ହସ୍ତାନ୍ତର କରିବା ପାଇଁ ଏକ ଚୁକ୍ତି ରହିଛି ଏବଂ ଉକ୍ତ ଚୁକ୍ତିଟି ସେହି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱାକ୍ଷରିତ ଏକ ଲିଖିତ ଦଲିଲ୍ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରମାଣିତ, ଯାହାଙ୍କୁ ଏଥିରେ ବାଧ କରାଯିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରାଯାଉଛି ଏବଂ ଯେଉଁଥିରୁ ହସ୍ତାନ୍ତର ପ୍ରକ୍ରିୟା ଗଠନ ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକୀୟ ସର୍ତ୍ତାବଳୀକୁ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ନିଶ୍ଚିତତା ସହିତ ନିରୂପଣ କରାଯାଇପାରୁଥିବ ।

13. ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରକାଶିତ ପ୍ରାଧିକୃତ ମତକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି, ପ୍ରତିପକ୍ଷଙ୍କ ତରଫରୁ ହାଜର ହୋଇଥିବା ବିଜ୍ଞ ଅଧିବକ୍ତାଙ୍କୁ କୁହାଯିବା ପରେ ସେ ଏହି ଆଇନଗତ ସ୍ଥିତିକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରିନଥିଲେ ଯେ ଜଣେ ପ୍ରସ୍ତାବିତ କ୍ରେତା ଏକ ମୌଖିକ ଚୁକ୍ତି ଆଧାରରେ ସ୍ଥାବର ସମ୍ପତ୍ତି ଉପରେ ନିଜର ଦଖଲକୁ ସୁରକ୍ଷିତ ରଖିପାରିବେ ନାହିଁ । ସେ ସ୍ୱୀକାର କରିଥିଲେ ଯେ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 53-A ରେ ସନ୍ନିହିତ ଆଂଶିକ ଅନୁପାଳନର ସାମ୍ୟପୂର୍ଣ୍ଣ ସିଦ୍ଧାନ୍ତର ପ୍ରୟୋଗ ପାଇଁ ଲିଖିତ ଚୁକ୍ତିପତ୍ର ହେଉଛି ଏକ ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ସର୍ତ୍ତ ।

14. ପ୍ରତିପକ୍ଷମାନଙ୍କ ବିଜ୍ଞ ଅଧିବକ୍ତା ମୂଳ ଚାନ୍ଦଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଲିଖିତ ପତ୍ରାବଳୀ ଯଥା — 14 ଜାନୁଆରୀ, 1969-ପ୍ରଦର୍ଶନୀ P12, 24 ଜାନୁଆରୀ, 1969 ପ୍ରଦର୍ଶନୀ P11, 5 ଫେବୃଆରୀ, 1969-ପ୍ରଦର୍ଶନୀ P10, 18 ଫେବୃଆରୀ, 1969 ପ୍ରଦର୍ଶନୀ P9, 8 ମାର୍ଚ୍ଚ, 1969 ପ୍ରଦର୍ଶନୀ P8, 28 ମାର୍ଚ୍ଚ, 1969 ପ୍ରଦର୍ଶନୀ P7 ଏବଂ 14 ମେ, 1969 ପ୍ରଦର୍ଶନୀ P5 କୁ ଦର୍ଶାଇ ଯୁକ୍ତି ଉପସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ ଯେ, ଯେହେତୁ ମୂଳ ଚାନ୍ଦ୍ ସମ୍ପତ୍ତିରେ ତାଙ୍କର ଅଧା ଅଂଶ ବିକ୍ରୟ କରିବାକୁ ସମ୍ମତି ପ୍ରକାଶ କରିଥିବା କଥା ସ୍ୱୀକାର କରିଥିଲେ, ତେଣୁ ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଲିଖିତ ପତ୍ରଗୁଡ଼ିକୁ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 53-A ର ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ଲିଖିତ ବିକ୍ରୟ ଚୁକ୍ତିପତ୍ର ଭାବେ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଉ । ଆମେ ଏହି ପତ୍ରଗୁଡ଼ିକୁ ଅନୁଧାନ କରିଛୁ ଏବଂ ଅନୁଧାନ କରିବା ପରେ ଜାଣିବାକୁ ପାଇଛୁ ଯେ ମୂଳ ଚାନ୍ଦ୍ ଏହି ପତ୍ରଗୁଡ଼ିକରେ ସ୍ୱୀକାର କରିଛନ୍ତି ଯେ ସେ ସମ୍ପତ୍ତିରେ ତାଙ୍କର ଅଧା ଅଂଶକୁ 15,000 ଟଙ୍କାରେ ବିକ୍ରୟ କରିବାକୁ ସମ୍ମତି ପ୍ରକାଶ କରିଥିଲେ, ଯେଉଁଥିରୁ 10,000 ଟଙ୍କା ସେ ପାଇଥିଲେ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ପତ୍ରରେ ମୂଳ ଚାନ୍ଦ୍ ଭଗବାନ ଦାସଙ୍କୁ ବାକି ଥିବା 5,000 ଟଙ୍କା ପ୍ରଦାନ କରିବାକୁ

କହିଥିଲେ ଯେହେତୁ ତାଙ୍କର ଅର୍ଥର ଜରୁରୀ ଆବଶ୍ୟକତା ଥିଲା । ଭଗବାନ ଦାସ ତାହା କରିବାରେ ବିଫଳ ହୋଇଥିଲେ । ପରିଶେଷରେ, 1970 ମସିହା ମେ ମାସ 21 ତାରିଖରେ ମୂଳ ଚାନ୍ଦ୍ ଏକ ପତ୍ର (ପ୍ରଦର୍ଶ P3) ଲେଖି ଉକ୍ତ କଥିତ ବିକ୍ରୟ ଚୁକ୍ତିକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରିଥିଲେ, ଯେହେତୁ ଭଗବାନ ଦାସ ଚୁକ୍ତିର ତାଙ୍କ ପକ୍ଷର ସର୍ତ୍ତ ସମ୍ପାଦନ କରିବାରେ ବିଫଳ ହୋଇଥିଲେ । ଏହି ପତ୍ରରେ ଆହୁରି ମଧ୍ୟ ଦର୍ଶାଯାଇଥିଲା ଯେ ଅଗ୍ରୀମ ଭାବେ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିବା ରାଶିକୁ 1 ମେ, 1970 ମସିହାରୁ ଦୈନିକ 20 ଟଙ୍କା ହାରରେ ସମ୍ପତ୍ତିର ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ଦଖଲ ବାବଦକୁ ସେ ବିନିଯୋଗ କରିଥିଲେ । ସେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ ଜଣାଇ ଦେଇଥିଲେ ଯେ ସେ ସମ୍ପତ୍ତି ବିକ୍ରୟ କରିବାକୁ ଆଉ ଆଗ୍ରହୀ ନଥିଲେ । ମୂଳ ଚାନ୍ଦ୍ ଏହି ପତ୍ରଗୁଡ଼ିକରେ ନିଜର ଅଧା ଅଂଶ ବିକ୍ରୟ କରିବାକୁ ସମ୍ମତି ପ୍ରକାଶ କରିଥିବା ସ୍ୱୀକୃତି ଆଧାରରେ, ପ୍ରତିପକ୍ଷଙ୍କ ବିଜ୍ଞ ଅଧିବକ୍ତା ଯୁକ୍ତି କରିଥିଲେ ଯେ ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଲିଖିତ ପତ୍ରଗୁଡ଼ିକୁ ଏକ ବିକ୍ରୟ ଚୁକ୍ତିପତ୍ର ଭାବେ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଉ ଯେଉଁଥିରେ ଚୁକ୍ତିର ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ଉଲ୍ଲେଖ ରହିଛି । ଆମେ ଏହି ଯୁକ୍ତିରେ କୌଣସି ସାରବତ୍ତା ପାଉନାହୁଁ । ମୂଳ ଚାନ୍ଦଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଲିଖିତ ପତ୍ରଗୁଡ଼ିକୁ ଏକ ବିକ୍ରୟ ଚୁକ୍ତିପତ୍ର ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ, ଯାହାର ସର୍ତ୍ତାବଳୀକୁ ଲିଖିତ ରୂପ ଦିଆଯାଇଛି । ଅତି ବେଶୀରେ, ଏହା ଏକ ମୌଖିକ ବିକ୍ରୟ ଚୁକ୍ତିପତ୍ରର ସ୍ୱୀକୃତି ଅଟେ ଏବଂ ଏକ ଲିଖିତ ଚୁକ୍ତିପତ୍ର ନୁହେଁ । ବୈଧାନିକ ଭାବେ କେବଳ ଏକ ଲିଖିତ ଚୁକ୍ତିପତ୍ର ଉପରେ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦିଆଯାଏ ନାହିଁ । ଏହା ସହିତ, ଚୁକ୍ତିର ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ଉପରେ ମଧ୍ୟ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦିଆଯାଏ ଯାହାକୁ ଲିଖିତ ଦଲିଲରୁ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ନିଶ୍ଚିତତା ସହିତ ନିରୂପଣ କରାଯାଇପାରିବ । ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସମ୍ମତି କିମ୍ବା ଚିନ୍ତାଧାରାର ସମାନତା ନଥିଲା । ଏକ ମୌଖିକ ବିକ୍ରୟ ଚୁକ୍ତିପତ୍ର ସମ୍ବନ୍ଧରେ ମୂଳ୍ ଚାନ୍ଦଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ସ୍ୱୀକୃତି, ବିକ୍ରୟ ଚୁକ୍ତିପତ୍ରର ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ସର୍ତ୍ତାବଳୀକୁ ସ୍ପଷ୍ଟ କରେ ନାହିଁ, ଯେପରିକି କେଉଁ ସମୟସୀମା ମଧ୍ୟରେ ବିକ୍ରୟ କବଲା ସମ୍ପାଦିତ ହେବାର ଥିଲା ଏବଂ ପଞ୍ଜୀକରଣ ଖର୍ଚ୍ଚ ଇତ୍ୟାଦି କିଏ ବହନ କରିବ । ମୂଳ୍ ଚାନ୍ଦଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଲିଖିତ ପତ୍ରଗୁଡ଼ିକୁ ବିକ୍ରୟ ପାଇଁ ଚୁକ୍ତିର ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ସ୍ପଷ୍ଟ କରୁଥିବା ଧାରା 53-A ର ଅର୍ଥ ପରିସରଭୁକ୍ତ ବିକ୍ରୟ ଚୁକ୍ତିପତ୍ର ବୋଲି ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଆମ ବିଚାରରେ, ମୂଳ୍ ଚାନ୍ଦଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଲିଖିତ ଉକ୍ତ ପତ୍ରଗୁଡ଼ିକ ଏକ ବିକ୍ରୟ ଚୁକ୍ତିପତ୍ର ଗଠନ କରୁଥିଲା ଏବଂ ତାହାର ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ଲିଖିତ ରୂପରେ ଥିଲା ବୋଲି ଉପସଂହାରରେ ପହଞ୍ଚିବାରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ତ୍ରୁଟି କରିଥିଲେ । ମୂଳ ଚାନ୍ଦ୍ ତାଙ୍କ କାକାଙ୍କୁ ଲେଖିଥିବା ପତ୍ରଗୁଡ଼ିକରୁ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ନିଶ୍ଚିତତା ସହିତ ହସ୍ତାନ୍ତର ପ୍ରକ୍ରିୟା ଗଠନ ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକୀୟ ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ନିରୂପଣ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଅତି ବେଶୀରେ, ଏହା ଏକ ସ୍ୱୀକୃତି ଅଟେ ଯେ ଏହା ଏକ ମୌଖିକ ବିକ୍ରୟ ଚୁକ୍ତିପତ୍ର ଥିଲା, କିନ୍ତୁ ଏହାକୁ ଏକ ଲିଖିତ ବିକ୍ରୟ ଚୁକ୍ତିପତ୍ର ଭାବେ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରାଯାଇପାରିବ

ନାହିଁ ଯାହାର ସର୍ତ୍ତାବଳୀକୁ ଲିଖିତ ରୂପ ଦିଆଯାଇଛି । ପ୍ରସ୍ତାବିତ କ୍ରେତାଙ୍କୁ ସମ୍ପତ୍ତିର ଦଖଲ ଦିଆଯିବା ପୂର୍ବରୁ ଲିଖିତ ଚୁକ୍ତିପତ୍ର ସମ୍ପାଦିତ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ । ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ହୋଇଥିବା କୌଣସି ଲିଖିତ ଚୁକ୍ତିପତ୍ର ଅନୁଯାୟୀ ଭଗବାନ ଦାସଙ୍କୁ ସମ୍ପତ୍ତିର ଦଖଲ କେବେହେଲେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇ ନଥିଲା ।

15. ଉପରୋକ୍ତ କାରଣଗୁଡ଼ିକ ପାଇଁ, ଅପିଲକୁ ମଞ୍ଜୁର କରାଗଲା । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ରାୟକୁ ବାତିଲ କରାଗଲା ଏବଂ ବାଦୀ/ଅପିଲକାରୀମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସେମାନଙ୍କ ସମ୍ପତ୍ତିର ଦଖଲ ଏବଂ ମଧ୍ୟକାଳୀନ ଲାଭ ପାଇଁ ଦାୟର କରାଯାଇଥିବା ମକଦ୍ଦମାକୁ ଡିକ୍ରି କରାଗଲା ।

16. ପ୍ରତିପକ୍ଷମାନେ ମଧ୍ୟକାଳୀନ ଲାଭ ବାବଦକୁ 1,47,000 ଟଙ୍କା ଜମା କରିଛନ୍ତି, ଯାହା ଶିମଲା ସ୍ଥିତ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଜମା ହୋଇ ରହିଛି । ମଧ୍ୟକାଳୀନ ଲାଭକୁ ପ୍ରତିପକ୍ଷଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପୂର୍ବରୁ ଜମା କରାଯାଇଥିବା ରାଶି ମଧ୍ୟରେ ସୀମିତ ରଖାଗଲା । ଏହି ରାଶି ମଧ୍ୟରୁ 55,000 ଟଙ୍କା ମୂଲ ଚାନ୍ଦଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉଠାଯାଇଥିବା ଦର୍ଶାଯାଇଛି । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଜମା କରାଯାଇଥିବା ଅବଶିଷ୍ଟ ରାଶି ସୁଦ୍ଧ ସହିତ (ଯଦି କିଛି ଥାଏ) ଅପିଲକାରୀମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଉ । ମକଦ୍ଦମା ଖର୍ଚ୍ଚ ବାବଦରେ କୌଣସି ଆଦେଶ ଦିଆଯାଉ ନାହିଁ ।

ଏସ୍.କେ.ଏସ୍. ଅପିଲ ମଞ୍ଜୁର ହେଲା ।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ" ।

ଭାଷାନ୍ତର :

ଅମରେଶ୍ୱର ମିଶ୍ର, ଅନୁବାଦକ,
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।